

Příloha č. 1: Přepis rozhovoru s informantem I3

TO1: Jakým způsobem Vám byly sdělovány všeobecné informace týkající se změn v oblasti dávek osob se zdravotním postižením v rámci sociální reformy?

„No, popravdě řečeno nám toho nikdo moc nesděloval. Od vedoucí na městě jsme se dozvěděli, že budeme sedět na městském úřadě, ale v jiných kancelářích. V Listopadu přijel ředitel a představil nám budoucí vedoucí, ale prakticky jsme se nic nedozvěděli. Do poslední chvíle jsme neměli výpočetní techniku, žádosti o jednotlivé dávky a tak. Tohle všechno se řešilo až v lednu, a to si myslím, že to bylo pozdě.“

TO2: S jakým časovým předstihem Vám byly sdělovány všeobecné informace týkající se změn v oblasti dávek osob se zdravotním postižením v rámci sociální reformy?

„O žádném časovém předstihu se nedalo mluvit. Vše nám bylo sdělováno za pět minut dvanáct, nebo až se zpožděním. Taky se mnohokrát stalo, že jsme si potřebné informace museli u vedoucí vyžádat. Ne vždy se nám ale dostalo uspokojivé odpovědi. Často nám bylo sděleno, že sama neví.“

TO3: Jakým způsobem Vám byly sdělovány informace týkající se změn v legislativě, která nabyla účinnosti 1. 1. 2012?

„,,To čekání, jestli ten zákon schválí nebo ne, bylo hrozné. Všechny jsme si uvědomovali, že nebude dostatek času na seznámení se s tímhle novým zákonem a jinými předpisy, natož aby proběhla školení k novému zákonu a byla připravena metodika. V lednu jsem měla možnost jet na videokonferenci, ale nebylo to téměř k ničemu. Snažili se nám tam ukazovat, jak pracovat s novými aplikacemi, ale když jsme to ještě neměli osahané, tak se to těžko chápe, když na to jen koukáte a nemáte před sebou počítač, abychom si to mohli zkusit. Navíc do toho neustále vstupovaly emoce rozhořčených a naštvaných kolegyně, takže ten výklad vůbec nebyl souvislý. Málo co jsem si z toho odnesla, dá se říct, že skoro nic“.

TO4: S jakým časovým předstihem Vám byly sdělovány informace týkající se změn v legislativě, která nabyla účinnosti 1. 1. 2012?

„První informace o nové legislativě jsme se dozvěděli v listopadu 2011, když byla vyhlášena ve sbírce zákonů. Tuhle informaci jsme dostali od vedoucí na městě a taky o tom mluvili v televizi.“

TO5: Byla Vám poskytnuta možnost účastnit se školení týkajících se legislativních změn způsobených vlivem sociální reformy? Pokud ano, byla pro Vás tato školení dostatečná ve smyslu časové dotace a poskytnutých informací? Prosím popište.

„Školení nám bylo nabídnuto koncem ledna, no teda, spíš se jednalo o videokonferenci. Byl to přenos z Prahy, kde byl někdo ze společnosti, která nám spravovala programy. Ptali jsme se na spoustu otázek, ale na některé nám nedokázali ani odpovědět nebo řekli, že o problému vědí, a že se to bude řešit. Musím říct, že jsme se toho tam moc nedozvěděli. Školení, která k něčemu byla, začala až tak koncem března. Školily nás metodičky na krajské pobočce a konečně jsme se dozvěděli některé informace, které pro nás byly podstatné. Je ale fakt, že odpovědi na některé naše otázky nevěděli ani ony.“

TO6: Jaký je Váš názor na snižování počtu sociálních pracovníků v souvislosti s delimitací pracovníků obecních úřadů na Úřad práce ČR v souvislosti s přechodem dávek pro osoby se zdravotním postižením?

„No o tom mě ani nemluvte. Na městě nás bylo šest a na pracáku na stejnou práci jen tři. Nárůst práce byl obrovský a postupem času se ještě víc zvýšil. Ministr Drábek pořád v televizi říkal, že důsledkem sociální reformy dojde ke snížení výdajů, a tím taky myslel snížení počtu pracovníků. To si ale neuvědomil, že práce nám jaksi nebylo, spíš naopak.“

TO7: Jak se na přímém výkonu práce projevila skutečnost, že došlo ke snížení počtu pracovníků?

„No jak, všichni jsme z toho byly na nervy. Práce bylo hodně, dokonce jsem si ji jeden čas brala i domů, kde jsem si přepisovala záznamy ze šetření. Na měšťě nás na tu samou práci bylo o tři víc, takže nám bylo jasné, že se to nebude stíhat, to se taky ukázalo, že jsme nestíhali dodržovat lhůty pro rozhodnutí. O to se ale nikdo nezajímal, prioritou bylo včas vyplatit jednotlivé dávky.“

TO8: Docházelo při Vašem výkonu práce k situacím, že jste se z časového hlediska nemohla dostatečně věnovat sociální práci s jednotlivcem? Pokud ano, jak jste tyto situace řešil/a?

„Na úřadech práce, podle mě, žádná sociální práce nebyla a dosud není. Bohužel se z nás staly jen pouhé úřednice, které vyberou žádosti, podají patřičné informace, zadají údaje do počítače a vyplatí dávku. Jezdíme sice na sociální šetření k lidem do domácnosti, tam jsme ale minimum času, zjistíme to nejnnutnější a jedeme na další podobné šetření. Dle metodické pomoci bychom sociálnímu šetření měli věnovat přibližně dvě hodiny. Skutečnost je ale jiná, někdy je to ¾ hodiny a někdy dokonce i ½ hodiny. „

TO9: Pociťovala jste při výkonu Vaší práce v souvislosti se zavedením sociální reformy psychické stavy jako např. únava, vyčerpání, stres? Pokud ano, popište, o jaké psychické stavy se jednalo a z jakého důvodu k těmto stavům docházelo?

„Nejdřív, to myslím na začátku, jsem si říkala, holka to zvládneš, a pak už to bude dobrý. Ale to jsem se bohužel mýlila. Dobrý to pak nebylo, bylo to ještě horší, než na začátku. Po ¼ roce jsem se cítila strašně vyčerpaná a unavená, byla jsem jak vyždímaný citron. Nejhorší na tom bylo, že jsem na práci myslela i doma, často jsem kvůli tomu nemohla ani spát. A podobně na tom byly i moje kolegyně. Byly jsme tak hrozně unavené a vystresované, co přijde zítra, ale nemohly jsme si první tři měsíce ani vzít dovolenou, abychom si odpočinuly.“

TO10: Sdělovala jste Vašemu přímému nadřízenému pracovníkovi skutečnost, že u Vás dochází k nežádoucím psychickým stavům v souvislosti s výkonem Vaší práce? Pokud ano, jakým způsobem jste mu tyto skutečnosti sdělovala a jaká opatření byla stanovena, aby tyto nežádoucí stavy byly odstraněny nebo eliminovány?

„Nejdřív ne, ale po pár měsících už se to dalo těžko zvládat, tak jsem šla za vedoucí, že s tím musí něco udělat, hlavně aby se přijmuly nějaké posily. Ona mi ale řekla, že na tom jsme všichni stejně, a že to musíme vydržet a nové lidi jí nedají. Takže opatření nebyla žádná. Pouze jsme dostali proplacené přesčasy, kterých bylo habaděj, dokonce jsme do práce chodili i o víkendech.“

TO11: Domníváte se, že jste byla, vzhledem k situacím, které byly způsobeny změnami vlivem sociální reformy, ohrožena syndromem vyhoření více, než před 1. 1. 2012? Pokud ano, jaká opatření jste aplikovala, aby syndrom vyhoření nevznikl?

„Ani doma mi ta práce nešla z hlavy ven. Pořád jsem musela myslet na to, jak to všechno stihnu, pořád chodily nové instrukce, které popíraly ty předešlé, mě už z toho šla hlava kolem, nemohla jsem z toho ani spát, a když už jsem usnula, zdály se mi příšerné sny o práci. Došlo to až tak daleko, že jsem musela vyhledat lékařskou pomoc – psychologa, který mi řekl, že mám syndrom vyhoření. V té době už jsem nemohla moc fungovat, natož chodit do práce. Byla jsem dva měsíce doma, ale nevím, jestli to bylo dost. Radši jsem spěchala do práce, bála jsem se, že když budu dlouho doma, že bych mohla přijít o práci.“